

POSTAWY RODZICIELSKIE

WŁAŚCIWE:

1. Akceptacja dziecka – przyjęcie go takim, jakim ono jest, z jego cechami fizycznymi, usposobieniem, umysłowymi możliwościami i trudnościami w jakichś dziedzinach. Rodzice dają mu do zrozumienia, że jest kochane, cenione, że znają jego potrzeby i starają się je zaspokoić. W takiej rodzinie dziecko czuje się bezpiecznie, jest zadowolone ze swego istnienia, nawiązuje trwałe więzi emocjonalne, potrafi wyrażać swoje uczucia, jest wesołe, miłe, odważne.
2. Współdziałanie z dzieckiem – świadczy o zainteresowaniu rodziców tym, co robi dziecko. Rodzice angażują je w zajęcia i sprawy domowe, odpowiednie do jego możliwości rozwojowych. Ma ono prawo do wyrażania swojej własnej opinii, decydowania o sprawach bliskich mu osób, czuje się potrzebne w rodzinie i wartościowe.
3. Danie mu rozumnej swobody – rodzice darzą dziecko zaufaniem i pozostawiają mu duży margines swobody. Potrafią jednak utrzymać swój autorytet i odpowiednio kierować dzieckiem. Dziecko z takiej rodziny jest bystre, pomysłowe, współdziała z rówieśnikami.
4. Uznawanie praw dziecka – rodzice pozwalają dziecku samodzielnie działać i dają mu do zrozumienia, że jest odpowiedzialne za wyniki tego działania. Kierują nim stosując sugestie, wyjaśnienia i tłumaczenia, wspólne uzgadnianie jego praw i obowiązków. Dziecko dokładnie wie, czego się od niego oczekuje na miarę jego możliwości rozwojowych. Dziecko z takiej rodziny jest samodzielne, lojalne, solidarne.

NIEWŁAŚCIWE:

1. Postawa odtrącająca - cechuje się nadmiernym dystansem uczuciowym i dominacją rodziców. Dziecko jest dla nich ciężarem, wzbudza ich niechęć. Rodzice tacy otwarcie krytykują dziecko, nie dopuszczają go do głosu, stosują surowe kary, represyjne żądania, postępują z nim w sposób brutalny.
2. Postawa unikająca - cechuje się nadmiernym dystansem uczuciowym rodziców wobec dziecka, ich uległością i biernością. Rodzice wykazują beztroskę posuniętą do braku odpowiedzialności, ignorują dziecko, zaniedbują je pod względem uczuciowym, opiekuńczym oraz stawianych dziecku wymagań. Dzieci z takich rodzin cechuje brak wytrwałości w działaniu, nieufność, strach, konfliktowość w kontaktach z ludźmi.
3. Postawa nadmiernie wymagająca - przejawia się dominacją rodziców w postępowaniu z dzieckiem. Zmuszają je, aby dostosowało się do wytworzonego przez nich wzoru, bez liczenia się z możliwościami dziecka, bez uznania jego praw i poszanowania jego indywidualności. Stawiają mu wygórowane wymagania, ograniczają jego samodzielność swobodę, narzucają mu swoją wolę przez zmuszanie, stosowanie nagan, sztywnych reguł postępowania. Dzieci takie cechuje brak wiary we własne siły, niepewność, lękliwość, uległość, przewrażliwienie, brak zdolności do koncentracji uwagi.
4. Postawa nadmiernie chroniąca - podejście rodziców do dziecka jest bezkrytyczne, uważają je za wzór doskonałości, ulegają mu, tolerują jego niewłaściwe postępowanie, zaspokajają każdy kaprys, pozwalają panować nad całą rodziną, są przesadnie opiekuńczy i nadmiernie troskliwi, przez co utrudniają dziecku samodzielność. Dzieci z takich rodzin wykazują opóźnienie dojrzałości społecznej, bierność, zarożumiałość, poczucie większej wartości, nadmierną pewność siebie, zależność od matki, nieustępliwość.